

Arnhem, vrijdag 19 september 2014

Openingstoespraak Conferentie Bridge to the Future 2014 over ‘Onschuld’

Herman Kaiser
Burgemeester Gemeente Arnhem

Dames en heren,
Er is een plantje met de naam „De witte onschuld”
Een blauwe bloem, met een wit hartje.
Blauw is de kleur van de vrede, van de Verenigde Naties
Wit is de kleur van de onschuld,
van het argeloze,
het onbesmette,
niet gedoezeld door het kwaad.
Wit en blauw zijn óók de kleuren van Arnhem.
Ik heet u welkom in onze stad.

Arnhem heeft periodes van bloei meegemaakt, van vrede en welvaart.
Al meer dan een halve eeuw leven wij in zo’n periode van vrede en stabiliteit.
Al drie generaties zijn opgegroeid met de onschuld van vredeskinderen.
Maar dat geldt niet voor alle ingezetenen van onze stad.
Veel stadsgenoten komen van elders, gevlucht, voor geweld en onderdrukking.
Velen zijn getekend voor het leven door de traumatische ervaringen van oorlogsgeweld.
Zij zijn onschuldig, maar hebben hun argeloosheid verloren.
Zij leven vaak nog in angst. Een angst die verlamt.

Zeventig jaar geleden was onze stad ook gevangen in een alles omvattende angst.
Enkele weken voor de zwaarste beproeving van deze stad, leefde op zogenaamde *dolle dinsdag*, 5 september, de hoop op. De bevrijding was nabij! Het was slechts een kwestie van uren, of dagen misschien. De mensen waren door het dolle heen.
Het bleek helaas niet terecht. Ik wil dit geen naïviteit noemen. Het is een uiting van een onvoorstelbaar groot verlangen naar vrijheid en vrede.

Op die prachtige zonnige zondagochtend van 17 september kondigde geronk van geallieerde vliegtuigen de komst van de vredesbrengers aan. De parachutisten kwamen letterlijk als red-

dende engelen uit de lucht vallen. Maar het liep anders dan gepland en gehoopt.

Wij kennen allemaal de dramatische geschiedenis van de Slag om Arnhem en het mislukken van de operatie Market Garden. De operatie die moest leiden tot onze bevrijding werd verloren.

Jonge mannen, kinderen bijna, uit het Verenigd Koninkrijk en Polen, moesten zich zien te redden uit een penibele situatie. Duizenden hebben hun inzet voor onze vrijheid met hun leven moeten kopen.

De begraafplaats in Oosterbeek is de dramatische, maar ook eervolle plaats om te herdenken welke prijs is betaald voor onze vrijheid. Elk jaar komen vele veteranen terug op de plaats waar zij de onschuld van hun jeugd zijn verloren. Zij delen de bittere herinnering van het slagveld waarop zij velen van hun kameraden hebben moeten achterlaten.

Uit verhalen weet ik dat veel veteranen schroom hadden om na de oorlog terug te komen naar Arnhem. Zij voelden zich op een bepaalde manier schuldig omdat zij niet waren geslaagd in hun missie van vrede en vrijheid, maar een verwoeste en lege stad achter moesten laten.

Toen zij later terug kwamen waren zij verbaasd over de hartelijkheid en spontaniteit waarmee de mensen uit Arnhem, Oosterbeek en Driel hen ontvingen.

Duizenden inwoners uit Arnhem en omgeving moesten geëvacueerd worden. Maandenlang waren zij van huis en haard verdreven. Toen zij na de bevrijding weer thuis kwamen was er maar weinig reden tot vreugde. De stad was verwoest, de woningen leeggeroofd en vernield. Het witte hart van de blauwe bloem was weg. Van de witte onschuld was weinig meer over.

Maar de mens is sterk. En ook de witte onschuld. De stad kwam opnieuw in bloei. Met heel veel kracht en moeite. Aan de jonge soldaten die zich een weg moesten vechten naar de oude Rijnbrug dachten zij terug, niet in bitterheid, maar met ontzag. Want deze dappere mannen streden aan de kant van de onschuld, tegen de macht van het kwaad. Tussen de mensen van Arnhem en Oosterbeek en de dappere mannen die uit de hemel kwamen neerdalen, ontstond een band die nu al zeventig jaar bestaat. Een band die onverwoestbaar is. Het is de band van de onschuldigen die voor altijd weerbaar zijn tegen het kwaad. Het is de band van gewone mensen die een diep geworteld besef hebben van menselijke waardigheid. Het is de band - niet van grote en ronkende woorden-, maar van verstillen en elkaar recht in de ogen kunnen blijven kijken. Juist het contact van mens tot mens is wat blijvend is in de overleving aan een nieuwe generatie.

Ook de nieuwe generatie moet investeren in de contacten van de echte onschuld van mens tot mens.

De Slag om Arnhem is uiteindelijk niet voor niets geweest. Wij hebben geleerd dat er nóóit een brug te ver is in de relatie tussen mensen.

Zolang wij aan die brug blijven bouwen, overwint de onschuld het kwaad.

Arnhem moet niet herinnerd worden als „A bridge too far” maar als „Never a bridge too far”.

Dank u wel.